

andre Ministerier har faaet en stor Tilslutning fra den høitagtede Premierminister, idet denne har yttret, at det der langt bedre lod sig udføre. Dette skal jeg ikke forsømme at tage til Indtægt. Naar den ærede Ordfører sagde, at han ikke troede, at nogen Regjering vilde gaae ind paa et saadant Forslag, som det, der blev vedtaget sidst om Generalsecretairer, kan den Gnes Tro i det Stykke være ligesaa god som den Andens, og jeg vil sige, at jeg troer, der kan være mangt et Ministerium, som med Fornøielse vil gaae ind paa en saadan Forandring; her staaer, som sagt, Tro imod Tro. — Med Hensyn til det Spørgsmaal, der nu her ligger for om en Generalsecretair istedetfor en Directeur, kan jeg ikke nægte, at jeg er bleven noget bestyrket i min Tro om, at dette Forslag ogsaa bør vedtages, ved, hvad den høitagtede Premierminister har sagt. Han har nemlig sagt, at der fra 1830 til 1848 eller lidt derefter var en og samme Directeur i Udenrigsministeriet, som ledede Landets Anliggender, men bleve de da ledede saa godt, var Danmarks Stilling ligeoverfor Udlandet i disse Aar saa god, at man skulde kalde vor Herre for, at han lod den Mand leve i 18 Aar? Jeg troer, at Følgerne i grunden ikke kunde have været være, thi Dyrøret havde isorveien sikket sig en Stormagts Bistand, og hvad de andre Stormagter gjorde, var i ethvert Fald ikke andet end at gribe ind med et lille venligt Ord til den ene Stormagt, men heller ikke videre. Naar Udenrigsministeriet var blevet styret af en anden dygtigere Directeur eller — jeg vil ikke sige dygtigere, thi det kommer her an paa Conduite og Snildhed — naar det var blevet styret med større Snildhed, kunde det dog have været muligt, at vi i 1848 havde haft en større Støtte i Udlandet, end vi havde. Forsaavidt Vorherre havde ladet den samme Directeur leve fra 1848 til nu, eller havde gjort ham udødelig, har da vor politiske Historie i de sidste 20 Aar ikke viist, at Landet vilde have kunnet være ledet bedre af en anden Mand? Et slettere Udfald af den Ledelse, der har fundet Sted, troer jeg ikke kunde komme frem, og dette er saaledes ialfald ikke nogen Anbefaling. Jeg troer derfor, at den ærede Ordfører har Ret i, at, naar vi komme

til et Vendepunkt i Statens Liv overfor andre Stater, naar vi komme til et Vendepunkt, hvorved man maa tage Sagen paa en ganske anden Maade, og hvorved man maa fremstille ganske andre Grunde for sin Stilling, vil det ligesom være det Allerbedigste, at man faaer en anden Mand, thi hvorledes skal den, der ved Siden af Ministeren er den levende Mand, og som atter og atter har udtalt en vis bestemt Anskuelse om Statens Ledelse i en vis bestemt Retning, ganske pludselig kunne slaae om og sige til Udlandet: Ret, nu er det saaledes og saaledes? En anden Mands Ord kan i saa Fald faae en ganske anden Bægt og Betydning end den samme Mands Ord. Vi saae jo i 1863 — det er os Alle vitteligt — hvorledes den Udenrigsminister, der havde styret Landet indtil den Tid, selv erkjendte, at Følgen var bleven, at han ikke havde Tilltro eller Tillid fra nogen Side i Udlandet, og at han derfor selv erkjendte Nødvendigheden af, at han traadte fra. Jeg siger derfor, at, naar en anden Minister ved en sliq Leilighed træder til, vil den Retning, han slaaer ind i, have større Udfigt til Held og Fremgang, maar det er en anden Mand, han har som sin høire Haand end den, der tidligere gjentagne Gange har virket i en vis bestemt Retning. Det er saaledes min Mening, at den høitagtede Premierminister selv med de Facta, hvortil han har henviist, har bestyrket den Anskuelse, at det ogsaa med Hensyn til dette Forhold vil være rettest at vedtage Forslaget om Generalsecretairer.

Udenrigsministeren: Jeg skal blot bemærke, at det ærede Medlem, som nu havde Ordet, aldeles ikke har forstaaet, hvad der blev sagt, thi det, der taltes om, var, hvorledes Forholdene havde stillet sig i et andet Land, hvor der fandt en overordentlig fri constitutionel Udvikling Sted. Det var nemlig Frankrig, og der var slet ikke Tale om Danmark, saa at hele den Argumentation af den ærede Taler falder bort. Endvidere blev det bemærket af den ærede sidste Taler, at den Gnes Tro var ligesaa god som den Andens; men jeg er overbevist om, at min Tro i denne Henseende er sandere, fordi jeg har Kjendskab til